

TRILER

ROMAN KULICH

POMSTA

MARENČIN PT

ROMAN KULICH

P O M S T A

MARENČIN PT

© Roman Kulich, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover photo & design © Miroslav Kulich

Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Ria Jesenská

746. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0293-6

Stál v prítmí okrasnej lampy, takže mu do tváre poriadne nevidel. Ale nos z nej vytŕčal. Ten mu vraj vytŕčal vždy. Veľký jastrabí zobák, pripomínajúci otvárač na konzervy. A rovno nad ním drobné krtie oči. Modré. Prýštilo z nich však toľko inteligencie a prefíkanosti, že sa do nich nedokázal dívať dlhšie než pár sekúnd.

Pomyselný súboj nervov radšej prehral.

Čo ak by ho ten sukin syn uriekol?

S Grékom si nebolo radno zahrávať. Vzrastom malý, no činmi vraj dokonalý šialenec. Povrávalo sa, že dal vlastnú sestru pochovať zaživa, kdesi na poli za dedinou Višňové, neďaleko Žiliny. Asi robila problémy. Čo už...

On by tomu aj veril.

Stačilo sa pozrieť do tých večne poskakujúcich okáľov. Vtedy si bol istý, že by ho dal práve teraz rozkúskovať a zožrať svojim obrovským kangalom. Grék mal navôkol seba obrovské všetko.

Akoby si tým kompenzoval menší vzrast a bohvie čo ešte.

Milenky vraj striedal častejšie než zubné kefky. Mohol si to však dovoliť. Vlastne si toho mohol dovoliť veľmi veľa. Kradnúť, zabíjať, podvádzať, dílovať. Patrili mu desiatky nehnuteľností, barov, podnikov. Všade mal zakvačené svoje tenké, prsteňmi preťažené pahýle.

No ako to už býva, aj do jeho úspešne stráženého rajónu vtrhla líška, aby potajme vyrabovala kurník.

Votrelec.

Ďalšia tlupa, ktorej členovia si hovorili Domáci, akoby mu tým chceli naznačiť, že Grék nie je nik iný, ako obyčajný prisťahovalec. Áno, bol ním. Nehádal sa...

Ne a čo?

Udomácnil sa tu skôr a tie neúctivé zmije mu začali snoriť v rozrobených viacročných kšeftoch. Najprv opatrne, pomaličky, no neskôr už získavali sebavedomie a ich prvotný rešpekt opadával ako jesenné lístie.

Grék, samozrejme, zúril. Musel poistiť svoj rajón, potreboval ukázať akt sily a patriarchátu.

Preto sa rozhodol, že to vyrieši veľkolepo. Aby každý vedel, kto danú vec vykonal, no nikto ho nemohol usvedčiť, ukázať naňho prstom.

Konkurencie sa musel určite zbaviť. Tí ľudia boli ako nechcené znamienka na príliš viditeľnom mieste. Špatili ho.

Potreboval ich odstrániť. Teraz a navždy.

Preto si zavolať Démona.

Tak ho nazývali v zločineckých kruhoch a nájomcovi prezývky to vôbec nevadilo. Aj keď si taký nepripadal. Sám o sebe by skôr tvrdil, že je obyčajný človek, ktorý sa naučil neľahkému remeslu zabíjania.

Málokto vie zabiť správne a vtedy, keď je to potrebné.

On delil ľudí na dve sorty. Tí, ktorí strašia, a tí, ktorí dokážu konať.

Neznášal tých, ktorí iba strašili.

Démon toho veľa nenarozprával, ale konať dozaista vedel. Preto si ho mnoho zúfalcov a mecenášov objednávalo tak, ako si v nedeľu, keď sa ich ženám nechcelo variť, objednávali menu z najbližšej reštaurácie.

Vraždil. Na počkanie, premyslene, a ak bolo treba, aj kruto.

Spôsobom, ktorý si klient objednal. Snažil sa byť precízny a presný, aby mu nemohol nikto nič dokázať.

Kvôli svojej puntičkárskej práci mal už v tých správnych kruhoch aj správny cveng.

A teraz sa mu ozval Grék. Už o ňom počul. O jeho zvláštnej krutosti... či takmer vesmírnej namyslenosti. No aj o jeho zlomyseľnej inteligencii, s ktorou si vraj neradno zahrávať. Nepodceňoval ho. Nikdy by nikoho nepodceňoval. Tak, ako by nikdy nikomu neradil, aby podcenil jeho.

V podsvetí ho volali Démon. Vraj kvôli jeho zovňajšku, no i preto, lebo ním naozaj mohol byť. Všetku prácu vykonal v tichosti, dôkladne a bez akýchkoľvek stôp. Ako samotný pekelník.

Tá prezývka sa mu vlastne pozdávala. Veril, že aj Grékovi sa jeho vlastná prezývka páči. Na svoju vlasť bol hrdý, veď to dával všade okázalo najavo. No takisto sa naučil metóde prežívania tu... na Slovensku.

Nevedel presne, v čom Grék frčí, ale počul, že skoro v každej oblasti. Prachy, drogy, kurvy. Biznis s nehnuteľnosťami, s politikmi, či kšefty v športe na celoštátnej úrovni.

Jednoducho sa vedel šikovne predať.

Dnes si ho nechal zavolať, pretože mu vraj predloží veľkolepú a veľmi výnosnú ponuku.

Tak teda prišiel, pozeral naňho a v tichosti čakal.

Okolo Gréka, ktorý sedel na akejsi gýčovo ozdobenej vysokej stoličke, postávalo pár vyholených chlapov, ktorí sa nenútene hrali s mobilmi. Dvaja drepeli ešte obďaleč. No on vedel, že sú v strehu.

Bolo to vidieť na ich neprirodzených polohách a strnulých pohyboch.

Mali rešpekt... a to bolo správne.

„Dobrý deň!“ pozdravil sa slušne a ponaprával si sako. Vždy chodil oblečený v kvalitnom značkovom obleku, pretože sa tak cítil lepšie. Hlavne na prvé

stretnutia. Jeho práca si istým spôsobom vyžadovala, aby sa cítil čo najviac komfortne.

Grék si ho nemo premeriaval, tvár mal vážnu a primračenú, v popredí pohyblivých očí mu do éteru vytŕčal jeho legendárny nos.

„Zdravím ťa, Démon. Myslím, že hneď na úvod by som mohol navrhnúť, nech si tykáme!“ prehovoril s kamennou tvárou.

Démon iba vydul peru.

„Nie je problém! Teší ma...“ pridvihol obočie, naznačujúc, nech Grék doplní koniec tajničky a prezradí svoje ctené meno. „Grék,“ usmievajúc sa dokončil. Hovorilo sa, že nikto presne nevie, ako sa volá. V podstate to bolo asi každému ukradnuté. Bol to jednoducho šialený malý Grék.

„V tom prípade teší aj mňa. Démon!“ uškrnul sa aj on. „Ruku si podávať nemusíme!“ dodal ešte. Grékom trochu trhlo. Znelo to ironicky a on iróniu neznášal. Hlavne, keď sa týkala jeho. No ovládol sa a uslašil na stoličke.

„Nie. Ruku si podáme až po našej spoločne vykonanej veci.“

Démon mykol ramenami.

„V pohode. O čo teda ide? Koľko ľudí a v akom časovom rozmedzí?“ prešiel rovno k jadrú návštevy.

Grék sa opäť zaceril. Tentoraz srdečnejšie.

„To sa mi páči!“ zvolal. „Žiadne okúňanie. Rovno k veci!“

Pár chlapov sa zasmialo.

„Všetko mám v papieroch, ktoré si môžeš neskôr prečítať. Máš dva dni, aby si mi dal vedieť. Ak odmietneš, nájdem si iného.“

„Ak je to zložité, iného nenájdeš.“

„To sa uvidí. Podľa mňa to ale zložité nie je. Len som chcel najlepšieho. Aspoň sa to o tebe vraví!“ Démon sa primračil.

„Opravím ťa!“ zodvihol ukazovák.

„Najkvalifikovanejšieho!“

Grék len mykol ramenami.

„Mne je to úplne u riti! Nech si, čo si, hlavne nech je to spravené presne podľa mojich predstáv a ešte aj svedomito.“

„Inak to ani neviem!“ pritakal potichu Démon.

„To som rád!“ Grék ukázal na hárok papiera v priesvitnom obale, ktorý mu predtým podal. „Prečítaš si to až doma?“

„Jasné! Chcem pokoj. A tu ho nemám. Cítim sa tu ako kdesi v Kongu!“ zatváril sa naoko nervózne.

„Prečo v Kongu?“

Démon prekrútil ebenovými očami.

„Priveľa goríl!“ zašepkal sprisahanecky.

Grék sa kašľavo zarehlil a chlapi, zostavaní ako hračky na pieskovom hrade, ešte viac pretiahli svoje kamenné tváre.

Démon sa však nebál. Nikdy sa nebál. Naučil sa strach obmedzovať tak, ako sa dieťa naučí zastavovať nočné pomočovanie. Jednoducho ho k sebe nepustil. A na dôvažok, vyzeralo to tak, že to Gréka naozaj pobavilo. Keď už nič iné, má ten svojský jastrab aspoň zmysel pre humor.

„Ty si teda fičúr!“ vystrúhal mu poklonu s cudzím prízvukom, ktorý bol pri slove fičúr veľmi badateľný.

„To vždy. Takže papiere mám, môžem ísť?“ už ho tu nič nezdržovalo.

„Pravdaže! Prečo by si nemal? Za dva dni sa mi ozvi, áno? V hárkoch máš číslo, ktoré môžeš použiť. Jássas!“

Démon sa jemne uklonil, otočil a chcel pokračovať v nastolenej ceste, no rovno pred neho sa postavil mohutný vyholený chlap s výrazom vraždiaceho bábätka. Aspoň tak nejako mu na okamih pripadal. A na okamih len preto, že viac mu už do tváre nevidel. To hebedo sa ohlo v kolenách, zúrivo pribehlo k nemu a chcelo ho podobrať, akoby sa nachádzali kdesi v aréne historického Ríma, no pravdaže mu to nedovolil. Šípil nejakú zákernosť, takže sem prišiel so zmyslami našponovanými na maximum.

Podobný útok čakal. Prečo by nie? Od Gréka musel čakať všetko. A keď sem vkročil, nedával si práve servítky pred ústa. To mohlo Gréka popudíť. Ale servítky si nedával nikdy, takže bohužiaľ.

* * *

Odskočil nabok a jediným rýchlym pohybom pravej ruky sekol opakom dlane gorile do krku, tesne pod ohryzok. Nechcel ho zabiť. Iba zneškodniť. Teraz nepotreboval robiť rozruch.

Golem sa vyvalil na zem, prstami zovrel vlastné hrdlo a z jeho tupej tlamy v neprestajnom kuse vychádzalo iba bolestivé: „Piči, piči, piči...“

Na nič iné sa nezmohol. Skrúcal sa ako obrovský medveď s blchami, ktorý si škriabe na jar chrbát o vysokú trávu.

Trafil ho presne. Bol spokojný. Za jeho chrptom sa ozval monotónny potlesk, ktorý sa neustále stupňoval. Obrátil sa.

„Výborne!“ zaplesal Grék teatrálne a popritom sa postavil. „Musel som si ťa vyskúšať! Určite to chápeš,“ zväznel zrazu a stiahol šikmo položené obrvy.

Démon si iba napravil rukávy a neskôr aj pokrkvany golier.

„Asi áno. Možno som to aj čakal. Takže sa zajtra ozvem,“ obrátil sa, nikomu v miestnosti už nevenoval ani letmý pohľad. Spolu s jeho tichými krokmi sa ozývalo neprestávajúce chrčanie a kliatby zraneného osobného strážcu.

Démon vyšiel von, pričom za sebou zabuchol dvere.

Usmieval sa.

Listinu neotváral. Až doma.

Vedel, že Grék bude chcieť vykonať nejakú špecialitu, no teraz sa tým nemienil zaťažovať. Veď načo? Času bolo habadej.

Poobzeral si svoj drahý oblek od Armaniho, skontroloval všetky časti, či si

ho nezašpinil alebo nedajbože nenatrhol. Keď zistil, že sa nič podobné nestalo, cítil sa spokojne.

Teraz si zájde na jeden kopček pistácieovej zmrzliny. V lete ju mali iba v centre Žiliny, neďaleko Auparku. Bol to jeho malý rituál.

V teplých mesiacoch chodieval sem, v zime do obchodného centra na sídlisku Solinky, kde ju predávali nonstop.

No pistácieová v centre mu chutila viac. Každý voľnejší deň... jediný kopček. Inklinoval k presnosti a všeobecnému poriadku. V pracovnom, ale aj v súkromnom živote.

Inak by vo svojom biznise prežil ťažko, hoci konkurencia tu bola vlastne minimálna.

* * *

Vzal zmrzlinu, zaplatil a pobral sa smerom domov. Býval v starobylejšej bytovke na Bulvári, neďaleko centra. Kúpil si útulný dvojizbový byt, ktorý mu zatiaľ bohato stačil.

Keď prechádzal cez uličku, ktorá oddeľovala masívne obchodné centrum a blízke športové ihrisko, zastavil sa.

Prudko obrátil hlavu a zaostřil.

Kohosi zbadal.

Akoby spojený tieň dvoch postáv práve zmizol v dave, ktorý sa vpíjal do budovy obchodného centra. Vchod mu pripadal ako obrovská tlama jaštera, tráviaceho víriacich sa mravcov.

Kto to mohol byť? Zrak mal už vycvičený, takže si všimol skoro všetko nepatričné. A toto tam rozhodne patrilo.

Postava? Alebo dokonca dve?

Ktosi ma normálne sleduje?!

Akiste oblečený v čomsi tmavom, viac si už, žiaľ, nestihol všimnúť.

Že by ho dával Grék špehovať? Načo? Veď musí predsa veľmi dobre vedieť, kde býva, čo robí, kedy vysypáva smeti a kedy chodí na občasnú chlapskú chlásačku... Musel vedieť úplne všetko.

Mal veľmi hustú sieť donášačov, o tom mal už informácie.

Preto pochyboval, že by ho teraz dával sledovať práve on. Veľmi o tom pochyboval. Tak kto teda?

Nemal ani šajnu. No rozhodilo ho to. Z jeho pokojne noblesného kráčania sa zrazu stal nervózný polobeh.

Lízal roztápajúcu sa zmrzlinu a očkom sledoval okolie po bokoch, vpredu, občas aj za jeho chrbtom.

Niektu mu chcel silou-mocou zneprijemniť tento milo sa rozvíjajúci deň.

Zamračil sa.

Neznášal, keď mu ktosi križil plány. Dnes už chcel len dôjsť do bytu, prezrieť si ďalšiu potenciálnu robotu a večer zbehnúť dole na terasu, vypíť zopár pohárov

bieleho vína, možno zbaľiť nejakú neukojenú ženu alebo si zaplatiť šľapku. S tým si problémy nerobil.

Ženiť sa aj tak nikdy nebude. Na dlhodobý vzťah nemal čas, chuť, ani (podľa neho) vrodené gény. Už si na takýto spôsob prežívania zvykol. Život samotára a občasné večerné povyrazenia.

Jeho definícia šťastia bola asi o čosi skromnejšia než u iných spoluobčanov.

No nezávidel im. Skôr naopak, zavše im nerozumel. Prečo by si mal život ničiť prispôbovaním sa komusi druhému, zabratiu miesta vo svojom dome deťmi, neskôr nejakými domácimi zvieratami a potom dokonca vnúčatami?

Preňho neuskutočniteľné.

Prišiel až k vchodu a ešte sa prudko obrátil.

To sa mu snáď iba zdalo?

Úplne na konci dlhej uličky, plnej kráčajúcich ľudí či presúvajúcich sa bicyklistov, ich opäť zbadal. Tentoraz však už aj dokázal dešifrovať, kto to bol.

Muž a pes.

Muž a pes! Dokonca sa mu zdalo, že ten chlap mal na sebe policajnú uniformu!

Čože?

To musí byť nejaký debilný blud. Dával si extrémny pozor a podľa jeho skromnej mienky boli policajti, a im podobní, veľmi vzdialení tomu, aby sa k nemu a jeho práci priblížili čo i len na piad. Ale zbadal ich.

Chlapa a jeho psa! Pravdepodobne nemeckého ovčiaka.

V jeho vizuálnom poli vyzerali ako dve svietiace hračky uprostred zhasnutej izby. Jednoducho vedel, že tam nepatria... a že ho práve sledujú. Ale policajt so psom? Totálna sprostosť! To sa mu fakt muselo len mariť.

Samotnému mu to muselo vyznieť ako vystrihnuté z filmu pre pamätníkov s kompletnými šedinami. Takto by ho predsa v súčasnosti nikto nesledoval! Ale občas je možné všetko. To si takisto uvedomoval.

Dojedol zmrzlinu a ešte chvíľu vyčkal. Poobzeral sa na všetky strany. Všetko ostávalo pokojné a všedné. Tak to mal rád.

Párkrát preglgol, vnoril sa dnu a zavrel dvere.

„Pán sused a čože tak ukradomky?“ zvýskla na schodoch jeho postaršia suseda a Démon mimovoľne zovrel päst. Zbraň so sebou nemal. Na stretnutie s Grékom si ju radšej nebral.

Ale zabiť by ju dokázal hocijako.

Naľakala ho.

Chvíľočku rozdýchaval tento napätý moment a pokúsil sa na striebrovlasú susedu vyčariť priateľský výraz.

Netušil, či sa mu to aj podarilo, ale fakt sa vynasnažil.

„Len sa mi zdalo, že som videl svoju bývalú!“ predhodil prvé, čo mu prišlo na um.

„Aha! Ženy, čo?“ stále sa ostrieľane uškierala staršia pani.

„Presne tak. Nejako sa mi s ňou stretávať nechce. To asi chápete.“

„Taký pekný mladý muž! Musíte mať nápadníčok viac než dosť! Čo tam po nej;“ pichala doňho očkami, skrytými za hrubými dioptriami.

„Ale nie, nemám,“ odsekol. Vedel, o čo jej ide. Musela registrovať jeho občasnú dámske návštevy, ktoré si sem vodieval. Chcela vedieť viac.

Omnoho viac.

Avšak neriešil to. Bolo mu to ukradnuté.

„Ale pred ženami sa skrýť nedá, to už viete, však?“ pozorovala ho, neustále sa zubiac.

„To už, pravdaže, viem,“ pripustil znudene. „Ale občas to treba vyskúšať. Ako pri zlej bývalej,“ takisto nadvihol kútik.

„Ozaj, zajtra máme schôdzu, prídete sa pozrieť? Aspoň raz?“ zmenila náhle tému.

Démon mal neustále zovretú päsť a žmolil si popritom prsty. Dokázal by ju zneškodniť jediným úderom. Nechcel nad tým premýšľať, no aspoň ho to trochu vymedzilo z tejto prebytočnej situácie. „Možno prídem. Mám teraz veľa roboty,“ vysvetlil jej a čakal, že sa spýta na to, kde pracuje, no suseda iba prikývla. Otočila sa a schádzala smerom k suterénu, k pivniciam.

„Rada vás tam uvidím,“ ukončila cez chrbát zvláštny rozhovor a on sa bručiac pobral hore, do bytu.

Býval na druhom poschodí, čo mu akurátne vyhovovalo. Ani na prízemí, ani úplne pod strechou. Ak by chcel rýchlo zbehnúť dole, nemal problém. Takisto na strechu sa dalo vystúpiť za pár sekúnd.

Bytovka mala len štyri poschodia. Bola ešte z tých starších. Bez výťahu a s malými balkónikmi – ako stvorenými pre fajčenie.

Aj on mal taký, no na dymenie nikotínu ho vôbec nevyužíval.

Nemal na to ani dôvod, ani chuť. To si radšej vypil kvalitné víno. Alebo whisky.

No len občas.

Pováčšine potreboval byť v strehu.

* * *

Rozvalil sa na svojom koženom gauči za nekresťanské peniaze, štós s novou prácou hodil na stôl, a už si aj šiel naliať pohárik whisky. Práve teraz ten „nezvyklý“ čas prišiel. Dnes si dopraje. No nateraz len trochu. Pri prehodnocovaní prípadu, ktorý mal pre Gréka vykonať, potreboval mať hlavu ako-tak čistú. Poriadne si odpil a nechal karamelovú chuť, nech mu vyplní ústnu dutinu, pomasíruje ťasnú, a napokon pevne obkľúči každú chuťovú bunku.

Len tak pre seba pokrútil hlavou.

Stále mu to chodilo po rozume.

Nieko ma dnes sledoval!

Niekoľko je taký drzý, či azda dobrý, že si ho dovoľil špehovať!

Podobný pocit ešte asi nezažil.

Väčšinou mu všetko vychádzalo do najmenších detailov, ktoré sa snažil vždy vycibriť na najvyššiu možnú úroveň. Stále nedokázal uveriť tomu, že by bol Grék taký debil. Ale možno áno. Však uvidí časom.

Prehol sa ponad stôl a vzal papiere, starostlivo napakované v priesvitnom umelohmotnom obale. Úplne na vrchu si všimol maličkú nálepku:

Pekné čítanie, majstre!

Srandista! pohrdlivo pokrútil hlavou. V okolí Žiliny sa už všeobecne rozprávalo, že Grék má veľmi svojský zmysel pre humor.

Vytiahol prvý papier a čítal základné detaily ich dohody, ktoré mali obe strany dodržať.

Grék si dal záležať. Normálna obchodno-pracovná zmluva!

Odpil si z jantárovej tekutiny a s pôžitkom pritom zamľaskal.

Zaujato pozrel na prvú úlohu, neskôr na druhú, pričom sa v jeho očiach odrážala najvyššia pozornosť, akú bol momentálne schopný zo seba vydať.

Zvážnel.

Odpil si znovu a prevracal ďalšie papiere. Zaujímavé! Veľmi zaujímavé! konštatoval v duchu. Takže Grék potrebuje presne dvanásť vrážd svojich oponentov, ktorí sa mu votreli do jeho anektovaného územia.

Časovo nič neohraničil, no istý rituálny spôsob usmrčovania opísal veľmi zaujímavou a svojím spôsobom až detailne.

Dvanásť vrážd – preňho dvanásť starostlivo vykonaných fušiek.

Štýlom pre Gréka veľmi príznačným.

V podstate si práve prečítal, že ma odkrágľovať jeho tunajšiu opozíciu spôsobom, akým kedysi Herkules splnil svojich dvanásť úloh zákernému kráľovi Eurystheovi.

Takže „Grécke báje a povesti“ prevedené do súčasnosti...

Šialené? Možno. Ale pre Démona zaiste interesantné.

Grék chce dať jednoducho domácim votrelcom svojský odkaz. A rovno po grécky. Podľa najlegendárnejšieho hrdinu z báji jeho vzdialeného domova.

Slušné. Musel uznať, že ten krpec fantáziu má...

* * *

Stále si starostlivo čítal predbežné úlohy, ktorými ho jeho možný zamestnávateľ počastoval. Grécke povesti zbežne poznal, čítal ich. Dokonca kedysi videl aj filmy s podobnou tematikou.

No každá vražda bola rozpracovaná svojsky a celkom presne. V rámci jeho voľnosti však Grékov pisálek poznačil, že Démonovej fantázii sa medze nekladú. Jeho šéf chcel len to, aby každý vedel, že vražedný rituál je vykonaný na spôsob gréckej mytológie, pričom môže čosi samostatne navrhnuť...

Konkrétne išlo o Herkulesove preslávené úlohy.

Aby bolo jasné, že rozkaz vydal on a nikto iný. Bolo ich dvanásť, no ako pozeral, niektoré z hrdinových úloh nemali so zabitím nič spoločné. Aj tam pisálek poznačil, že je vhodné použiť vlastnú fantáziu.

Vraj vhodné! To je teda divný magor!

Pekne debilné slovo! Démon pobavene vyprskol. Zaujalo ho to... Dokonca viac než si sprvoti myslel. Museli by však ešte podiskutovať na tému financií. Istá čiastka bola pod každou úlohou poznačená, no vzhľadom na teatrálnosť vrážd a riziko s tým spojené, sa mu to zdalo dosť málo.

Aj keď to nízka suma nebola. Potreboval by však viac. Chcel to tu čo najrýchlejšie zabaliť, kdesi vypadnúť, a do konca života si užívať len bohapusté ničnerobenie. Pokojne niekde pri mori. Stačil by mu aj Rhodos! Tam sa mu vždy páčilo. Také milé grécke miestečko na leňošenie! zamyslel sa ironicky.

Znovu si šiel odpiť z pohára a zistil, že ho má prázdny. Postavil sa, aby si dolial, keď náhodou pozrel von oknom a v malom parku, ktorý oddeľoval radové bytovky od seba, zbadal opäť počernú postavu chlapa so psom.

Tentoraz ho už videl ostrejšie.

Bol to celkom iste policajt a jeho pes bol statný nemecký ovčiak.

Dívali sa naňho. Obaja. Akoby si so záujmom obzerali klenby starobylých domov, no ich pohľady určite patrili jemu. Choré!

Čo je to za čuráka! začínal zúriť. Nič naňho nemôžu mať, tak prečo fízli posielajú takéto okázalé indivíduum?

Ako rád by mu teraz vystrelil mozog z hlavy. Aj z tejto diaľky. Rozprskol by sa na chodníku ako paradajka, čo vypadne nešikovnej žene z tašky. A potom by ešte zložil psa.

Obidvaja pekne pri sebe. Akoby sa navzájom hriali. Prerušil svoje predstavy, pretože policajt z ničoho nič odkračal. No pes sa za ním ešte chvíľku díval. Zdalo sa mu, že vyplazil vlhký jazyk.

Ale nebol si tým veľmi istý.

Znervóznel.

Teraz už skoro na maximum. Možno toho fízla fakt poslal Grék. Len aby mu nahnal strach? Alebo je to ďalší z jeho stupídnych žartíkov? Taký, ktorý okrem neho nikto nedokáže pochopiť? Aj to je možné.

Srať na to!

Nalial si whisky a pohárik vypil na jeden veľký hlt.

Ihneď si nalial ďalšieho panáka a znovu si sadol k pracovným inštrumentom. Už mu bolo lepšie.

Alkohol ho hrial a pozvoľne mu vstupoval do rozháranej mysle. Odbremeňoval ho od problémov.

Topili sa v ňom.

Takže, čo to tu máme? Opäť sa zadíval na spisy o jeho dvanástich výletoch

– aj s poznačenými osobami. Fotky a mená vraj dostane až po odsúhlasení džobu, hlásal papier. Hneď prvá úloha. Nemejský lev.

Vraj obrovská šelma, ktorú poslala bohyňa Héra, aby sužovala akúsi Nemeu. Trochu sa na príbeh z detstva pamätal. No fakt len trochu.

Koža leva bola nezraniteľná, preto musel napokon Herakles leva uškrtiť.

Takže indíciu by ihneď mal. Ešte to nejako narafičiť, aby bolo každému jasné, že obeť padla podľa predlohy z gréckej mytológie. Aby si každý zainteresovaný domyslel, že dotyčného dal zavraždiť krpatý Grék.

Démon zauvažoval.

Pekné. Mohol sa do toho naplno vložiť a zapojiť aj svoj umelecký font, ktorým určite disponoval. Jednoducho sa vyblázniť. Predstavoval si, ako niekoho škrtí, ako mu červenejú vypúlené oči a z kútikov úst vychádzajú jarčeky bublinkových ružových slín. Po dokonaní diela naňho natiahne leviu kožu, možno inú časť zvierata, a ničो k nemu pripíše. Krvou na stenu.

Vedel, že je to klišéovité, no hádam by to nevadilo nikomu.

Hlavne Grékovi. Ale možno vymyslí aj čosi lepšie.

Rozhodne na to mal.

Uvidí sa, koľko mu ten šialenec nechá času. Asi bude musieť všetko šiť horúcou ihlou, čo síce nemal v oblube, ale vedel sa prispôbiť. Zadával sa ďalej.

Ďalšia z úloh. Lernská hydra aj so svojimi nesmrteľnými hlavami! Tento príbeh si pamätal dobre. Vždy ho fascinovalo, že hydra bola skoro nesmrteľná a namiesto jednej odseknutej hlavy jej dorástli hneď dve ďalšie. Ako ju to len Herkules dostal?

No jasné! Každú odseknutú hlavu ihneď prepálil ohňom, takže sa mäso scvrklo, zabľčalo, a ďalšia hlava ohave nenarástla. Tú nesmrteľnú nakoniec privalil obrovským kameňom.

Prefíkané! A skvelá indícia pre ďalšie teátre.

* * *

Začínalo ho to nadchýnať. To zasa nebolo úplne dobré. Tušil, že je to aj vypitým alkoholom, preto radšej fľašu zavrel a pohárik odložil do drezu.

Vrátil sa, sadol si za stôl a prezeral ďalej. No akosi sa mu nedalo vnímať. Zrazu sa cítil o dosť horšie. Sprvoti to dával za vinu svojmu egu, pretože práve odložil whisky a ono asi búrlivo protestovalo, aby ju položil naspäť, no potom zauvažoval racionálnejšie.

Čosi mu prebleskovalo myslou.

Akoby nejaké pretekajúce sny. Zrazu zbadal dom, okolo neho pokosenú trávu, ktorá už žltla na silnejšom slnku. Všade poletoval bzukotajúci hmyz. Farby chvílkami bledli, v iných momentoch zasa naberali na sýtosti.

On stál vo dverách v nejakom otrhanom tričku a šortkách. Úplne bosý. Všimol si nejakú postavu.

Až ho zamrazilo.

Akoby mu dýchala na krk.

No v konečnom dôsledku zistil, že mu pravdepodobne nechce spraviť nič zlé. Dokonca sa asi aj usmievala. Nevedel to však určiť presne.

Vyzerala rozmazane, akoby ju videl cez nečisté sklo.

Asi mu naozaj nechce ublížiť. Alebo áno? Zdalo sa mu, že má blondavé vlasy. Viac však nedokázal určiť.

Potom sa zasa náhle ocitol tu, vo svojej obývacej izbe, s rozhádzanými papiermi na stole a kričiacim odtlačkom pohára od whisky, ktorý už pozvoľne schol.

Toto sa mu stalo aj včera. Kriste na nebi!

Presne! Po prvýkrát.

Že sa na moment ocitol myslou kdesi inde.

Nechápal to!

Asi je už trochu preťažený. Ďalší dôvod na to, aby po tejto fuške so všetkým sekol a zmizol zo Žiliny. A najlepšie aj z krajiny – kamsi nadobro preč.

Takže ten prípad vezmem? spýtal sa sám seba a dlho neotáľal. Hneď si zabručal. Celkom určite!

Celkom určite ho vezme. Bude ho to dokonca baviť, a to bolo v rámci roboty významné plus.

Už sa mu grécke báje ani nechcelo študovať ďalej. Je to dvanásť úloh, ktoré musí napodobniť, takže sa bude na pár dní cítiť ako novodobý Herkules.

Ešte si trochu navýši odmenu a môže byť spokojný. A veril, že Grék takisto. Dá do toho schopnosti, emócie. A aj svoje čierne, no zato veľké srdce.

Tak, ako to robil vždy.

* * *

Ema Danicová pozerala von oknom a hoci sa dnes úplne vyčasilo a obloha bola až azúrovo modrá, jej tvár špatili tie najpesimistickejšie úvahy.

Pripomínala starého bigla, smutne hľadiaceho na úzky dvor, kde dožíva svoj psí život. No Ema Danicová ho rozhodne nedožívala.

Tie chmáry, čo jej zastreli myseľ a odtlačili optimizmus na druhú koľaj, prileteli skôr kvôli niekomu inému. Konkrétne jej synovi.

Žili na predmestí Žiliny, v časti Bytčica, zastrčení pod idylickým lesíkom. S mužom sa rozviedla pred dvoma rokmi, no a ten neskôr odcestoval so svojou mladšou spoločníčkou kamsi do zahraničia. Už ani netušila kam a bolo jej to vonkoncom jedno. Vedela, že občas čosi synovi napíše na mobil, ale vlastne ju to ani nezaujímalo.

Bola šťastná, že ho už nevidí. Kurevníka hnusného! Keby sa len o jeho niekoľkomesačnej nevere dozvedela o čosi skôr! Možno by ho bezcitne otrávil!

Jej syn však absenciu otca zvládol ťažšie. Žiadneho nového náhradníka si nenašla, pretože ani nechcela. Zaprela sa a pokúsila zabudnúť na mužské pokolenie. Aspoň v takej miere, aby dokázala prežiť aj bez spoločnosti silnejšieho pohľavia. A to doslovne.

Ostali iba oni dvaja. Proti všetkým problémom a zradám krutého sveta.

Ivan sa častejšie flákal. A v poslednej dobe podľahol niečomu, čo všeobecne nechápala. Predsa len, ona bola celkom iný ročník, v drogách sa až tak nevyznala.

No raz počula, ako s niekým volá a spomína trávu a piko, ešte čosi navyše, to už však dobre neregistrovala. Keď naňho kvôli telefonátu z prítomia vyskočila, rozzúrila sa a utiekol z domu. Po týždni sa však vrátil, pričom ju učičikal a uprosil, nech mu odpustí, že s tým svinstvom skončí.

Takže to už mala čierne na bielom.

Jej syn frčí v drogách! Nejak extra sa ho na to nepýtala, bála sa totiž, že jej ujde aj on a ostane na všetko úplne sama.

Ivan sa o drogách ani baviť nechcel. Postupne však na ňom badala očividné fyzické zmeny. Pochudol a pohyby mal akési iné, akoby trhané, nekoordinované. Neboli to však zmeny extrémne, no ako matka si to musela všimnúť.

Podľa ďalších telefonátov, ktoré šikovne spoza steny vypočula, tušila, že jej syn drogy nielen berie, ale aj predáva.

Prepadol im. A ona po ňom tak strašne nechcela kričať!

Snažila sa, fakt sa snažila, ale Ivan ušiel z domu opäť.

Tentoraz ani nechápala prečo.

Nenadávala mu a ani sa ho na nič nevyptovala. Nechávala ho napospas jeho hroznému koníčku a postupne sa boriacemu osudu.

No on ušiel a domov neprichádzal celé dva dni. A to si, vraj len na moment, odskočil za kamarátom. Že sa vtedy aspoň nespýtala za akým. Možno by jej to v zlomkoch náhleho súcitu povedal!

Bože, aká len bola hlúpa! A čo teraz? Hľadela do okna a smutne zažmurkala. Musí zavolať políciu!

* * *

Nikdy by si nebola pomyslela, že na svojho syna bude volať pánov v zelenom, no táto situácia ju už dostala do úzkych. Akoby sa ocitla na kraji priepasti, kde ju tlačí akási hrôzostrašná nadpozemská sila a ona jej nedokáže odolávať. Nijakým spôsobom.

Spomenula si na Ivana, keď bol ešte malým ufňukancom, keď padal na zem, rovno na zadok obalený mäkkou plienkou, a popritom strašne rumázgal, takže ho vždy musela utíšiť.

Ihneď, ako k nemu priskočila, prestal. Už vtedy si vedel vypýtať pozornosť svojsky prefíkaným spôsobom.

Trošku sa nad tým pousmiala. No len trošku. Pri tom úkone jej do úst vbehlo pár slz, ktoré jej stekali dolu lícami.

Chutili sladko-slano. Takže sa smeje aj plače naraz? Možno jej na tvári vyprskne pestrofarebná dúha?

Polícia! Musím im ihneď zavolať! spamätala sa a prestala snívať.

Veď čo ak jej syn práve leží kdesi na dne rokľe – s dopichaným predlaktím. Vedľa neho sa váľajú použité striekačky a bankovky poletujúce nad zemou. A okolo už len pustina, hmyz... a krv! Zatriaslo ňou, asi ako psom, ktorý práve preplával kalnú riekku.

Počkať! Jej bratranec Cyril! Veď robí kdesi na kriminálke v Žiline! Už si ani nepamätala kde a čo, no bola si celkom istá, že tam kdesi pracuje. Mohla by zavolať rovno jemu! Aspoň toto svinstvo ostane v rodine!

Nemusia všetci vedieť a neskôr roztrubovať, že jej syn sa stal úbohým fetiškom a predavačom drog! Túto vetu by ani nedokázala vysloviť! Akoby nesmela. Akoby to bolo zaklínadlo, ktoré ju v zlomku sekundy usmrťí.

Rozbehla sa do kuchyne, vzala mobil a začala hľadať číslo na bratranca. Po chvíľke ho skutočne našla.

Chvíľku naň zadumane hľadela, ešte analyzujúc, či robí naozaj správne, no napokon ťukla bruškom palca na vytáčanie a telefón začal poctivo volať. Ema Danicová preglgla.

Preletela ňou vlna očakávania. Zachráni svojho syna! Veď už možno kdesi bezmocne leží. Alebo jednoducho nereaguje na jej telefonáty? Má jej plné zuby? To je fuk! No radšej nech o ňom vie polícia! Povie im iba to, že sa dal dokopy so zlou partiou. Možno aj to, že asi berie drogy. Ale nikdy nie to, že ich predáva!

Za to by mohol ísť predsa sedieť!

„Áno, Ema? To si ty?“ ozval sa na druhom konci unavený mužský hlas.

* * *

Fúha.

Zasekla sa.

Ako dlho ho už nepočula? Veľmi dlho. A ten jeho hlas vôbec neznel prívětivo. Veď akoby aj mohol? Nevolala mu a ani sa naňho nepýtala, pretože ju nezaujímala.

A on to vedel. Takisto vedel aj to, prečo sa ľudia ozývajú po takom dlhom čase. Pretože tie mrchy niečo potrebujú!

Také banálne a isté.

„Ahoj, Cyril, bože, také milé ťa zasa počuť!“ vyhrklo z nej a samotnej jej to všetko prišlo trápne. No musela hrať svoju rolu. Išlo tu o jej jediné dieťa!

O maminkinho fetiščika!

„To je pravda, nepočuli sme sa dlho,“ prehodil ešte serióznejšie, až jej z toho hlasu nabehli na lopatkách zimomriavky.

„Vieš...“ vydýchla a odmlčala sa.

„Niečo potrebuješ?“ prerušil ju sucho.

Ale áno, áno, áno! pomyslela si strnulo.

Ale musíš byť taký grobiansky a hrubý? Viem, idem sa vtierať, no ešte ani nevieš, o čo vlastne ide.

Vtom si na niečo spomenula.

Cyril mal predsa vždy Ivana rád! Pamätala si, že ho zopárkrát zobral aj na policajnú stanicu. Na takú malú exkurziu. To ešte vtedy, keď sa ako rodina občas stretávali a pomáhali si.

Neskôr si išiel každý po svojom, ako to už v terajšej uponáhľanej dobe chodí. No v pivnici pamätí jej ostalo pekné zobrazenie faktu, že Cyril mal Ivana skutočne v oblube. A to úplne nehrane.

„Áno, je to tak,“ potvrdila potichu. „No nie kvôli mne! Ja nepotrebujem pomoc. To môj syn! Ivan,“ stále šepkala, pretože sa jej rozochvel hlas, stislo hrdlo, a len trocha sebaovládania ju delilo od nezastaviteľného plaču.

„Ivan? Čo sa s ním deje?“ prekvapivo zvýšil tón.

„Neviem úplne presne. Zaplietol sa s nejakou bandou výrastkov! Behá s nimi a asi berie aj nejaké svinstvo! Už dva dni nebol doma, neozýva sa, nezdvihne mi telefón a ani neodpíše na správy! Neviem, čo mám robiť! Len preto som si dovolila otravovať ťa!“ dokončila odzbrojujúco. Na linke ostalo visieť veľavravné ticho.

„To sa mi ani nechce veriť! Ivan? Veď to bol taký pohodák a slušné chalanisko! Ten žeby skončil na nejakom svinstve a s bandou debilov?“ nesnažil sa hovoriť prívetivo. Už si aj spomenula, že bol takýto vždy. Priamy a pichľavý.

V rámci rodiny ho dokonca nazývali Kaktus. „Bohužiaľ,“ zaslzila. „Po rozvode som ho už zvládala ťažšie. Všetko s ním išlo dole kopcom! Skoro všetko!“

„Hm. To neznie veľmi dobre,“ zadumal sa. „Ako dlho si ho už teda nevidela?“

„Dva dni. Už takto raz ušiel. No vtedy sme sa škaredo pohádali. Mal aspoň nejaký dôvod. Ale tentoraz som naňho bola milá! Šiel iba za kamarátom, že si na chvíľu odskočí,“ na moment sa odmlčala. „A už sa nevrátil.“

„Dobre teda. Pokúsime sa ihneď niečo zistiť,“ začal sa Cyril správať ako policajt.

Pomôže mi! Dokázala som to! Nalomila som ho!

„Nevieš, ako sa ten kamarát volá? Kde býva?“

„Nie. Bohužiaľ, to neviem. Mal ich strašne veľa. Tých, akože, kamarátov,“ chcela urobiť vo vzduchu úvodzovky, ale zmysel by to asi nemalo. „Asi tiež nejakí povalači a drogáči,“ ukončila monológ.

„Dobre... Takže nemáš ani šajnu?“

„Nie. Naozaj nemám. Takto si odskakoval často. Ale vždy sa vrátil. Už som to ani neriešila.“

„Nevieš ani, s kým sa stýkaval?“ Cyril si nahlas zívou.

Debil!

„Viem iba o jednom dievčati od susedov. To je ale dobré a slušné dievča. A tej som sa už čosi pýtala. Nič o ňom nevie. Asi nepatrla do toho jeho pokazeného sveta, ak ma chápeš.“

„Rozumiem. No možno by sa od nej dalo čosi zistiť.“

„Možno áno. Ak by sa jej pýtal ktosi kompetentný, ale ja neviem podobné otázky klásť.“

Cyril si zasa zívola. Chce jej dať čosi najavo? Že ho až tak strašne otravuje? Alebo ho práve zobudila?

„Prepáč, že tak vyzivujem, ale bol som včera dlho v práci. Nedostatok spánku, chápeš?“ vysvetlil, akoby jej čítal myšlienky.

Celkom jej odľahlo.

„Všetci by sme potrebovali pár týždňov voľna navyše, že?“ pokračovala žovialnejšie.

„To hej. Ja určite. Ale k veci,“ zaodfhal. „Niekoho na to nasadím. Nech sa povypytuje a pozrie miesta, kam chodieval. Najprv príde za tebou, okej?“

„Aha, takže ktosi iný?“ nechápala presne, kam mieri.

„Jasné. Ja už som teraz o čosi vyššie než kedysi. Skoro pod riaditeľom,“ chrchlavo sa zasmial.

„Takže sa ti darí? To som rada. Aj ja mám z toho teraz osoh,“ stále sa začudovane zubila.

„Ale hej. Celkom to ide. Dobre, ja už ale fakt musím končiť. Zajtra sa ti kolega ozve, hej? Hádám Ivana rýchlo nájdeme. Ak by sa niečo stalo, objavil sa, alebo si čosi zistila, hneď mi volaj, hej?“

„Jasné, budem,“ ihneď potvrdila. „Tak sa zatiaľ maj.“

„Ahoj. A ďakujem pekne!“

„Niet za čo. Veď sme predsa rodina!“

* * *

Chvíľku zahľbene pozerala na svoj starší ošúchaný mobil.

Rodina! Vtipné! Už dlhé roky sa tak nesprával, vlastne ani ona, takže jej teraz pripadal iný a cudzí. Ale v tejto chvíli bola vďačná nebesiam, aj všetkým svätým, že Cyril tou rodinou skutočne je.

Konečne videla udalosti o čosi ružovejšie. Odišla do kuchyne a naliala si pohár pomarančového džúsu. Vypila ho na jeden dúšok, keď sa vylakane strhla a otočila hlavu smerom k oknu.

Sklenená výplň obloka divoko zarinčala a v strede sa objavila jemná prasklina. Niečo doň práve prudko narazilo.

Okamžite hodila pohár do umývadla a vybehla von, na ich menší dvorček. Pod oknom sa váľal kameň.

Křista! Tupé deti! Debilné deti!

Chcela zvriesknúť, no hrdlo sa jej akosi zúžilo, akoby úplne stuhlo a nadobudlo iný rozmer či tvar. Len pridusene zapišťala.

Vtom si všimla, že kameň je obalený nejakým linajkovým papierikom a nešikovne prelepeným zdravotným lepiacim pásky.

Niektu jej práve šmaril do okna akýsi odkaz! A takto sa asi dobré odkazy